

ha, túl sok az arcomon a festék, pedig ő nézett, mosolygott is, sőt, végre láttam, hogy könnyes lett a szeme. Felhangosította a zenét, én az út melletti platánokat néztem, hogy ne őt kelljen, ne sírjam el magam, el ne kenődjön a sminkem, de tudtam, hogy egyszer vége lesz, nem tudok szabadulni, ahogy ő sem a hegyektől, én sem a tekintetétől, a tükröződéstől, a villanásoktól a szemében. Annyi fényt, amennyit apám tekintete tükrözött, sem előtte, sem utána nem láttam. Ilyet csak annak a szeme tud, aki járt odafent. Aki ismeri a Hóoroszlánt, aki annyi időt töltött egyedül, hogy lassan-lassan megtanulja, hol lakik az úristen. És amikor rádöbben, nincs keresnivalója odafönn, lerogyva a hóba úgy dönt, többet nem megy haza, mert végre otthon van, megérkezett.

Jó lenne hinni abban, hogy ezért volt minden. Ezért a visszapillantóért.

STANO FILKO: FELFÚJHATÓ MATRAC, 1965.
Linea collection, Bratislava